

Sygn. akt II AKa 240/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Witold Franckiewicz
Sędziowie:	SSA Edward Stelmasik (spr.) SSA Ryszard Ponikowski
Protokolant:	Anna Turek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręg. del. Prok. Apel. Beaty Lorenc - Kociubińskiej

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2012 r.

sprawy **P. L.**

oskarżonego z art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 58 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. ,art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., art. 58 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. , art. 59 ust. 1 i 2 z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 17 maja 2012 r. sygn. akt III K 332/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. L., uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego P. L. na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 20 zł i wymierza mu 700 zł opłaty za drugą instancję.

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył P. L. o to, że:

I. w dniu 24.11. 2010 r. we W. wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z J. M., posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 23,49 grama netto, **tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,**

II. w nieustalonym okresie od 2006 r. do listopada 2010 r. w krótkich odstępach czasu we W. oraz innych nieustalonych miejscach, wbrew przepisom ustawy, udzielał J. M. środków odurzających w postaci marihuany, w znacznej ilości, nie mniejszej niż 700 gram, **tj. o czyn z art. 58 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii**

III. w okresie od września 2010 r. do 24 listopada 2010 r. w krótkich odstępach czasu we W. i okolicach W., wbrew przepisom ustawy, udzielał M. L. środków odurzających w postaci marihuany, w nieustalonej ilości nie mniejszej niż 0,1 grama netto, **tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii**

IV. w okresie od września 2010 r. do 24 listopada 2010 r. w krótkich odstępach czasu, we W. i okolicach W., wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielał M. L. środków odurzających w postaci marihuany w nieustalonej ilości nie mniejszej niż 3 grama netto za kwotę 40 zł. **tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii**

V. w okresie od września 2010 r. do 24 listopada 2010 r. we W. w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy, udzielał małoletniemu E. K. (1) środków odurzających w postaci marihuany, w nieustalonej ilości nie mniejszej niż 0,3 grama netto **tj. o czyn z art. 58 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii**

VI. w okresie od września 2010 r. do 24 listopada 2010 r. we W. w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielał małoletniemu E. K. (1) środków odurzających w postaci marihuany w nieustalonej ilości nie mniejszej niż 6 grama netto za kwotę nie mniejszą niż 15 zł. za gram **tj. o czyn z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii**

VII. w okresie od września 2010 r. do 24 listopada 2010 r. we W. w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy, udzielał małoletniemu Ł. C. (1) środków odurzających w postaci marihuany, w nieustalonej ilości nie mniejszej niż 3 gramy, **tj. o czyn z art. 58 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii**

VIII. w okresie od września 2010 r. do 24 listopada 2010 r. we W. w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielał małoletniemu Ł. C. (1) środków odurzających w postaci marihuany w nieustalonej ilości nie mniejszej niż 3 gram netto za kwotę nie mniejszą niż 15 zł. za gram **tj. o czyn z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii**

IX. w sierpniu 2010 r. w R. wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z J. M. pomagał T. O. w uprawie konopi innych niż włókniste, która to uprawa mogła dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste poprzez podlewanie, nawożenie i pielęgnację roślin, **tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 63 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii**

X. w nieustalonym okresie od września do października 2010 r. w okolicy W., wspólnie i w porozumieniu z J. M., uprawiał wbrew przepisom ustawy konopie inne niż włókniste, które to dostarczyły znacznej ilości ziela konopi innej niż włókniste, **tj. o czyn z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii**

XI. w nieustalonym okresie od 2005 r. do 24 listopada 2010 r. we W. i innych nieustalonych miejscach w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy, udzielił znacznej ilości środków odurzających postaci marihuany nie mniej niż 500 gram nieustalonym osobom **tj. o czyn z art. 58 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii**

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 17 maja 2012 r.

I. uznał osk. P. L., w ramach zarzutów opisanych w p. I i X, za winnego tego, że od września do października 2010 r. w okolicy W., działając czynem ciągłym z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom ustawy, uprawiał dwa krzewy konopi inne niż wbrew przepisom ustawy, poprzez rozdrabnianie i suszenie wytworzył znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany o wadze nie mniejszej niż 23,49 g tj. przestępstwa z art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 3 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 11 § 3 kk i za to na podstawie art. 53 ust. 2 tej Ustawy w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 60 § 2 kk wymierzył mu kary 2 lata pozbawienia wolności i 100 stawek

dziennych grzywny, a nadto na podstawie art. 70 ust. 1 tej ustawy orzekł przepadek wytworzonej marihuany wskazał w poz. 1 wykazu dowodów rzeczowych z k. 196 akt.

II. osk. P. L. uznał za winnego czynu zarzucanego w p. II i za to na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu 4 miesiące pozbawienia wolności;

III. osk. P. L. uznał za winnego czynów opisanych w p. II, V, VII i XI, przyjmując, że zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, a ilość środka odurzającego udzielonego małoletniemu Ł. C. (2) wynosiła co najmniej 2 g i za to na podstawie art. 58 ust. 2 w/w Ustawy w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu 6 miesięcy pozbawienia wolności,

IV. osk. P. L. uznał za winnego czynów opisanych w p. IV, VI i VIII, przyjmując, iż zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, a ilość środka odurzającego udzielonego odpłatnie E. K. (1) wyniosła 5 gramów w celnie po 10 zł. za 1 gram a nadto, że przestępstwa te stanowią wypadek mniejszej wagi z art. 59 ust. 3 w/w Ustawy w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie tych przepisów wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

V. osk. P. L. uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego w p. IX,

VI. na podstawie art. 85 i 86 § 1 kk wymierzył temu oskarżonemu jako karę łączną 2 lata pozbawienia wolności, przy czym na podstawie art. 69 § 1 i 2, 70 § 1 p. 1 i 73 § 1 kk jej wykonanie zawiesił warunkowo na 5 lat z równoczesnym oddaniem w tym czasie pod dozór kuratora;

VII. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył temu oskarżonemu:

- na poczet wymierzonej grzywny okres tymczasowego aresztowania od 24.11.2010 r. do 12.01.2011 r.

- zaś dalej trwające aresztowanie od 12.01.2011 r. do 30.03.2011 r. na poczet kary pozbawienia wolności w razie zarządzenia jej wykonania,

VIII. zwolnił tego oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych (sygn. akt III K 332/11).

Wyrok powyższy zaskarżył obrońca osk. P. L. zarzucając:

1.
 1. naruszenie przepisów postępowania karnego, art. 170 § 1 pkt. 1 kpk poprzez oddalenie wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego o przeprowadzenie dwóch dowodów z opinii biegłych na okoliczność procentowego stężenia środka psychoaktywnego tetrahydrokannabinolu (dalej: (...)) zawartego w ziele konopi innej niż włóknista zebranych przez oskarżonego i przez niego posiadanych, a także na okoliczność, czy dane stężenie, licząc na jeden gram suchej masy ziele konopi innej niż włóknista, które posiadał oskarżony w ilości łącznie 23, 49 grama pozwala na odurzenie jednorazowo kilkudziesięciu osób, czy też mniejszej – choć przeprowadzenie tych dowodów było zarówno dopuszczalne jak i dowody te miały istotne znaczenie w sprawie, gdyż dopiero fakty przy ich pomocy mogą być ustalone umożliwiając zastosowanie normy prawnej dotyczącej znamienia „znaczna ilość”, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych i naruszenia prawa materialnego zastosowania kwalifikacji z art. 53 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej: u.p.n.) i art. 63 ust. 3 u.p.n. w kumulatywnej kwalifikacji, który to czyn przypisano oskarżonemu w pkt. I dyspozytywnej wyroku, mając istotny wpływ na treść wyroku;
 2. obrazę prawa materialnego polegającą na zakwalifikowaniu czynu przypisanego oskarżonego w pkt. I części dyspozytywnej wyroku w kumulatywnym zbiegu art. 53 ust. 2 u.p.n. z art. 63 ust. 3 u.p.n. choć czyn oskarżonego powinien zostać zakwalifikowany wyłącznie z art. 63 ust. 1 u.p.n.;
 3. obrazę prawa materialnego polegającą na uznaniu, iż poczęstowanie brata środkiem odurzającym w postaci ziele konopi innej niż włókniste poprzez podanie mu zapalonego ziele w celu konsumpcji tego narkotyku oznacza

udzielenie środka odurzającego, co doprowadziło do przypisania oskarżonemu w pkt. II części dyspozytywnej wyroku przestępstwa z art. 58 ust. 1 u.p.n.

4. błąd w ustaleniach faktycznych dotyczących czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. IV części dyspozytywnej wyroku, przestępstwa z art. 59 ust. 3 u.p.n. wynikający z naruszenia art. 7 k.p.k. gdyż oskarżony nie wiedział, iż E. K. (1) nie jest pełnoletni;

5. błąd w ustaleniach faktycznych dotyczących czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. III części dyspozytywnej w zakresie zachowań opisanych jako czyny z pkt. II i XI części wstępnej wyroku polegający na ustaleniu, iż oskarżony udzielił nieustalonym osobom, poza J. M., w nieustalonych miejscach, w tym we W., nieustalonej ilości środka odurzającego przez prawie 5 lat, choć ustalenie to nie wynika z przeprowadzonych w sprawie wiarygodnych dowodów, który mogłyby posłużyć do takiego ustalenia, biorąc przy tym pod uwagę, iż przypisanie takiego czynu, jego opis, nie jest ustaleniem zgoła żadnych faktów, lecz przeciwieństwem takiego ustalenia, którego wymaga procedura karna.

Powołując się na tak sformułowane zarzuty wniósł apelujący obrońca o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelację uznano za niezasadną i to w stopniu oczywistym.

1. Stwierdzenie powyższe odnosi się w pierwszej kolejności do podniesionego przez apelującego obrońcę zarzutu rzekomej obrazy przez Sąd Okręgowy przepisu art. 170 § 1 p. 1 kpk z powodu oddalenia wniosków dowodowych o powołaniu biegłych, dla ustalenia cyt. „procentowego stężenia środka psychotropowego tetrahydrokannabinolu zawartego w zielu konopi innych niż włókniste zebranych przez oskarżonego i przez niego posiadanych, a także na okoliczność, czy dane stężenia, licząc na jeden gram suchej masy ziała konopi innych niż włókniste, które posiadał oskarżony w ilości 23,49 grama pozwala na odurzenie jednorazowo kilkudziesięciu osób” (cytat z p. 1 zarzutów apelacji)

a) Przede wszystkim miał rację Sąd Okręgowy gdy oddalił wniosek obrońcy o powołanie biegłego eksperta w celu ustalenia cyt. „procentowego stężenia środka psychotropowego tetrahydrokannabinolu zawartego w zielu konopi” zabezpieczonych u osk. P. L. (patrz: postanowienie sądu k. 544). Można co najwyżej dyskutować, czy zasadnie odwołano się w tym względzie do podstawy oddalenia tego wniosku przewidzianej w art. 170 § 1 p. 1 kpk. Wydaje się bowiem, że wniosek o powołanie biegłego dla ustalenia stężenia (...) w zielu konopi winien być oddalony nie dlatego, że przeprowadzenie tego dowodu, „jest niedopuszczalne”, lecz z tego powodu, iż wnioskowana okoliczność nie ma znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że w wyniku przeszukania ujawniono w mieszkaniu oskarżonego 26 woreczków strunowych zawierających:

- materiał roślinny o cechach ziała konopi, w którym na podstawie badań fizykochemicznych stwierdzono obecność tetrahydrokannabinolu (9 (...)) w ilości powyżej 0,2 % (25 woreczków). Powołany w sprawie biegły z zakresu badań fizykochemicznych stwierdził, że zabezpieczony susz to ziała konopi inne niż włókniste zaliczone wg. ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii do środków odurzających (załącznik nr 1 – grupa I-N),

- materiał roślinny, spełniający definicję ustawową do środków odurzających (załącznik nr 1 – grupa I N załącznik w zw. z art. 4 p. 38 w/w Ustawy) – patrz: opinia biegłego sądowego z zakresu badań fizykochemicznych k. 268-271).

Zarówno treści cytowanej opinii jak i z przepisów ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii nie wynika, by dla odpowiedzialności karnej za przestępstwa określone w tej Ustawie miało znaczenie cyt. „procentowe stężenie środka 9 (...) zawartego w zielu konopi innego niż włókniste” (cytat z apelacji). Świadczy o tym przede wszystkim treść art.

4 p. 37 i 38 cyt. Ustawy oraz załącznik Nr 1 do tej Ustawy 1 Środki odurzające grupy I – N). Procentowy skład delta 9 tetrahydrokannabinolu ma znaczenie jedynie przy konopiach włóknistych (art. 4 p. 5 w/w Ustawy).

b) Zasadnie oddalony został także wniosek o powołanie biegłych, którzy mieliby stwierdzić cyt. „jaka ilość osób mogłaby się odurzyć” marihuaną zabezpieczoną u oskarżonego (cytat z wniosku obrońcy k. 543v), chociaż spośród kilku podstaw powołanych w tym zakresie przez Sąd Okręgowy, właściwy wydaje się być art. 170 § 1 p. 3 kpk. Zważyć bowiem należy, że cyt. „stan odurzenia” środkami odurzającymi nie jest pojęciem ustawowym. Nie posługuje się nim bowiem ani ustawa z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii ani też przepisy kodeksu karnego oraz kodeksu wykroczeń. Nie wiadomo także co rozumie pod tym pojęciem obrońca oskarżonego. Zważyć bowiem należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego, gdy wyjaśnia się przykładowo znamię znacznej ilości środka narkotycznego, to stwierdza się, iż chodzi o taką ilość która może zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych (por: wyrok S.N. z 1.03.2006 r. – II KK 47/05 OSNKW 2006/6/57). Nie ma więc tu mowy o doprowadzeniu określonej osoby do stanu „odurzenia”. Sąd Apelacyjny może jedynie domyślać się jakie są intencje apelującego. Zważyć jednak należy, że „stan odurzenia narkotykami” nie jest pojęciem ustawowym i nie ma znaczenia w niniejszej sprawie, stąd też nie ma podstaw ustalać, u ilu osób wystąpiłyby w następstwie zażycia tej ilości marihuany, którą zabezpieczono u osk. P. L..

Stanowiska tego nie zmienia także lektura, artykułu prof. R. A. możliwości diagnostyczno - interpretacyjne w opiniowaniu, przedstawianego przez obrońcę oskarżonego w trakcie postępowania apelacyjnego (k. 613-621). Artykuł ten bowiem odnosi się do skutków, jakie wywołuje zażycie narkotyków w zakresie sprawności kierowania pojazdami. Nie może więc stanowić on podstawy do dokonywania oceny rozstrzygnięcia wydanego w niniejszej sprawie. Tu bowiem rzecz dotyczy stwierdzenia, czy wytworzona i posiadana przez oskarżonego uprawiana ilość co najmniej 23,49 grama marihuany jest ilością znaczną w rozumieniu art. 53 ust. 2 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Na pytanie to Sąd Okręgowy udzielił twierdzącej odpowiedzi i Sąd Apelacyjny stanowisko to akceptuje. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odwołano się bowiem do doświadczenia wynikającego z orzecznictwa sądowego, że 1 gram marihuany wystarcza na co najmniej dwie tzw. „działki” tj. porcje tego środka odurzającego. Ta ilość, którą zabezpieczono u oskarżonego tj. 23,49 g wystarczyłaby więc do zaspokojenia potrzeb co najmniej 47 osób. Trafnie wobec tego uznał Sąd Okręgowy, że oskarżony wytworzył znaczną ilość środka odurzającego (patrz : wyrok Sądu Najwyższego z 1.03.2006 r. II K 47/05 OSNKW 2006/6/57).

2. Chybione są także te wywody apelującego obrońcy, które sugerują, jakoby fakt wytworzenia marihuany wyłączał odpowiedzialność karną za uprawę ziela konopi i inne niż włókniste, które stanowiły podstawę do wytworzenia tej marihuany. Prezentując takie stanowisko, kwestionuje skarżący rozstrzygnięcie zawarte w p. I zaskarżonego wyroku o zastosowaniu kumulatywnej kwalifikacji z art. 53 i 63 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii do przedstawionego wyżej stanu faktycznego. Oceniając te wywody a także zaskarżony wyrok, stwierdza Sąd Apelacyjny, że ocena prawna dokonana przez Sąd Okręgowy w zakresie przedstawionego stanu faktycznego nie może być bezkrytycznie zaakceptowana. Należy bowiem wyrazić w tym względzie stanowisko, że uprawa konopi inne niż włókniste, prowadzona wbrew przepisom ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a następnie wytworzenie z tych konopi marihuany, dokonane również wbrew przepisom tej Ustawy, stanowi dwa odrębne przestępstwa – jedno z art. 63 wymienionej Ustawy a drugie z art. 53 tej Ustawy, pozostające w zbiegu realnym. Jedynie z powodu zakazu określonego w art. 434 kpk, Sąd Apelacyjny nie był uprawniony do skorygowania rozstrzygnięcia, zawartego w p. I zaskarżonego wyroku.

3. Nie sposób podzielić również zarzutu skierowanego przeciwko rozstrzygnięciu zawartemu w p. II zaskarżonego wyroku (p. 3 zarzutów apelacyjnych). Przypomnieć należy, iż Sąd Okręgowy ustalił, iż osk. P. L. na przełomie września i października 2010 r. poczęstował swego brata M. tzw. jonitem, przeznaczając na ten cel nie mniej niż 0,1 grama marihuany (strona 1 uzasadnienia). Trafnie więc takie zachowanie uznane zostało za udzieleniem środka odurzającego w rozumieniu art. 58 ust. 1 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (patrz: argumenty zawarte na stronie 19 uzasadnienia). W uzupełnieniu tych argumentów odwołać się należy do treści art. 4 p. 31 tej Ustawy wyjaśniającej pojęcie „używania” środków odurzających, będącego znamieniem przestępstwa z art. 58 wymienionej Ustawy.

4. Równie bezzasadny jest zarzut zawarty w p. 4 apelacji, skierowany przeciwko skazaniu osk. P. L. na podstawie art. 59 ust. 3 przedmiotowej ustawy za odpłatne udzielenie marihuany małoletniemu E. K. (1). Jest przecież niespornym, że E. K. (1) urodził się 6.01.1993 r. Sąd Okręgowy ustalił, że nabywał on odpłatnie od oskarżonego marihuane od września do listopada 2010 r. Był więc w tym czasie małoletnim. Sąd Apelacyjny nie kwestionuje faktu, że oskarżony mógł nie znać dokładnej daty urodzin tego małoletniego. Zważyć jednak należy, że kwestia wieku tego nabywcy była mu obojętna, albowiem nie dokonywał w tym względzie żadnych ustaleń. Skoro więc zważy się, że nabywcą była osoba młoda, zaś kwestia wieku tego nabywcy była oskarżonemu obojętna, to taka postawa dowodzi zgody na to, iż nabywcą może być osoba małoletnia.

Zwrócić w tym miejscu należy uwagę na fakt znamię „małoletniości” osoby, której udzielone są odpłatnie narkotyki może być zrealizowane także w formie zamiaru ewentualnego.

5. Sąd Apelacyjny nie znalazł również podstaw do uwzględnienia zarzutu podniesionego w p. 5 apelacji, a skierowanego przeciwko rozstrzygnięciu zawartemu w p. III zaskarżonego wyroku. Przypomnieć należy, iż Sąd Okręgowy skazał w tym punkcie wyroku P. L. za 4 przestępstwa, będące w ciągu, określonym w art. 91 § 1 kk, a mianowicie:

- udzielenie 700 g marihuany w okresie od 2006 r. do 2010 r. J. M. (p. II części wstępnej),
- udzielenie w 2010 r. E. K. o, 3 g marihuany (p. V części wstępnej),
- udzielenie w 2010 r. 3 gram marihuany Ł. C. (p. VIII części wstępnej),
- udzielenie od 2005 r. do listopada 2010 r. 500 g marihuany nieustalonym osobom (p. XI części wstępnej).

W apelacji kwestionuje się ustalenia co do dwóch z tych przestępstw a mianowicie opisanych w p. II i XI części wstępnej. Skarżący zarzuca, że Sąd Okręgowy nie dysponował w tym zakresie miarodajnymi dowodami. Twierdzenia te są chybione. To prawda, że w trakcie rozprawy nie przyznał się on do udzielenia 700 g marihuany J. M. ani też do udzielenia 500 g takiego środka innym nieustalonym osobom. Zważyć jednak należy, że inaczej wyjaśniał on w śledztwie a nadto osk. J. M. potwierdziła w znacznym zakresie te wcześniejsze wyjaśnienia P. L..

W konsekwencji i ten zarzut uznano za chybiony.

6. Fakt kwestionowania winy osk. P. L. obliguje do rozważenia, czy kary wymierzone temu sprawcy nie rażą surowością (art. 447 § 1 kpk). Na tak sformułowane pytanie udziela Sąd Apelacyjny odpowiedzi zdecydowanie przeczącej. Zważyć przecież należy, że wymienionego oskarżonego skazano na kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, przy czym za zbrodnię z art. 53 ust. 2 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono karę z zastosowaniem instytucji nadzwyczajnego jej złagodzenia (art. 60 § 2 kk). Nie razi surowością także kara grzywny, wymierzona temu sprawcy. W praktyce wiązałoby się z koniecznością uiszczenia 2000 zł. (karę tę uznano za wykonaną w związku z tymczasowym aresztowaniem skazanego).

Podobnie ocenić należy wymiar kary łącznej pozbawienia wolności, skoro orzeczono ją z zastosowaniem pełnej absorpcji. W samej zaś rzeczy przy ocenie tej kary nie można tracić z pola widzenia faktu zastosowania względem skazanego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania.

W konsekwencji, przy braku nadto podstaw do zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku w oparciu o art. 439, 440 i 454 kpk, zaskarżony wyrok co do osk. P. L. utrzymano w mocy.

Orzeczenie o kosztach sądowych za drugą instancję ma oparcie w art. 636 § 1 kpk oraz art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych, wyjaśniając, że:

- 20 zł. - to zryczałtowane koszty doręczeń pism procesowych w II instancji,
- 700 zł. – to opłata za drugą instancję.